

Gaby en Dave Maarse

'Prettig

Portretten van hippische beroemdheden sieren wekelijks de voorplaten van verschillende paardensportbladen. Die sterrenstatus is maar voor weinigen weggelegd. Voor de meesten is het runnen van een stal hard werken, zeven dagen in de week. Dave en Gaby Maarse weten er alles van, maar het is hun passie en ze zouden niet anders willen.

TEKST: PIM KOUDIJS • FOTO'S: MARION KEIJZER

Naast de grote namen die iedereen kent, zijn er binnen de sector een heleboel talentvolle ruiters en amazones die minder naamsbekendheid hebben, maar ook voor hun broodwinning volledig aangewezen zijn op de paarden. De laatste jaren lijken de spring- en dressuurstallen als paddestoelen uit de grond te schieten en heel vaak verdwijnen ze net zo snel als dat ze opkwamen. Toch zijn er naast de absolute top van de sport nog enkele ruiters en amazones meer die het gelukt is om een stal op te bouwen en er de kost mee verdienen. De Droogstal van Dave en Gaby Maarse is zo'n bedrijf waar met hard werken de boterham wordt verdiend. En hoewel het echtpaar regelmatig op internationale concoursen aan de start verschijnt, hebben zij niet de sterrenstatus, die enkele van hun collega's wel hebben. 'Misschien ben ik gewoon niet goed genoeg', antwoordt Dave Maarse op de vraag waarom hij niet de bekendheid heeft, die velen van zijn collega-ruiters wel hebben. Maar insiders weten beter. De veertigjarige springruiter uit Wellerlooi was als jong ventje al een talent. In de ponynsport reed hij al voorin mee en tijdens zijn opleiding in Deurne behoorde hij tot de meest talentvolle cursisten van zijn jaargang. Hij had in ieder geval genoeg talent dat hem, na het afronden van de opleiding, een baan als

gestoord'

ruiter bij de stichting NOP (Nederlands Olympiadepaard) werd aangeboden. Enkele jaren ontfermde Maarse zich over de jonge talenten die door de stichting werden vastgelegd. De paarden Olympic Etoile (v. Nimmerdor) en Olympic Rotterdam (v. G Ramiro Z) zijn enkele voorbeelden van paarden die door hem werden opgeleid tot internationaal niveau. Ook in de jaren dat Maarse de paarden van springpaardenhandelaar Ger Poels uitbracht, was hij wekelijks op de nationale concoursen te vinden.

Toen Dave Maarse een stal in het Limburgse Wellerlooi runde en zijn echtgenote Gaby Elbers, een fanatieke amazone, leerde kennen, ontstond het idee om de krachten te bundelen. Samen zijn Dave en Gaby nu een kleine tien jaar bezig en de stal waar Gaby als net afgestudeerde begon, staat allang niet meer in verhouding tot De Droogstal van nu. Gaby: 'Na mijn opleiding in Deurne ben ik op het terrein van mijn ouders hier in Wellerlooi begonnen met zeven boxen. Ik werkte van 's morgens vroeg tot 's avonds laat. Soms had ik een leuk paard van mijn vader op stal, maar ik reed ook Fjorden en Haflingers en maakte paarden en pony's van de meest uiteenlopende rassen klaar voor de verschillende keuringen. Het maakte mij niet uit als de boxen maar vol stonden. Iedere keer als er wat verdiend werd, dan breidden we een stukje uit. Vanaf januari 1995 is Dave thuis aan de slag gegaan en hebben we ons steeds meer kunnen richten op het rijden en uitbrengen van springpaarden. De hoofdtek van ons bedrijf is het africhten van paarden van derden. Omdat wij beiden liefhebbers van de springsport zijn, proberen we ons daar op te richten.'

Zadelmak maken

Toch is de springsport niet de enige tak van het bedrijf. Het africhten van paarden voor derden moet in de meest ruime zin van het woord worden gezien. 'Wij maken ook veel paarden zadelmak en gaan met paarden van klanten naar de keuringen. Iedere klant is voor ons gelijk en dat geldt ook voor ieder paard dat aan ons wordt toevertrouwd. Of het een merrie is die zadelmak gemaakt moet worden of een springpaard dat op concours moet worden uitgebracht, ieder paard krijgt bij ons de volle aandacht', vertelt Gaby. De taken binnen het bedrijf zijn goed verdeeld. Inmiddels is het gezin uitgebreid

Dave en Gaby runnen De Droogstal samen.

met drie kinderen, en die vergen ook veel tijd en aandacht.

'Ach, het vergt een beetje organisatorisch inzicht', lacht Gaby. 'Het is iets waar je in groeit. Het begon met de geboorte van Jeroen (8), hij ging vanaf het begin overal mee naar toe en inmiddels zijn het er drie. Niels van vijf en Maud die net twee is. Je wordt er steeds handiger in, maar ik heb gelukkig vier ochtenden in de week hele goede hulp. 's Middags zijn de twee oudste naar school en Maud op bed, dus dan kan ik ook gewoon op stal zijn. Ik rijd dagelijks een stuk of zes à zeven paarden. Meestal concentreer ik me op de jongere paarden, dat wil zeggen tot en met M- en Z-niveau en daarna neemt Dave hen vaak van mij over. Veel van de paarden die wij in de sport uitbrengen, zijn hier al als jong paard gekomen.'

Regelwerk

Het bedrijf is uitgebreid met een binnenhal en er zijn in totaal 28 stallen. Ieder weekend worden de paarden die

'De paarden van de klanten zijn de basis. Daar verdienen wij onze boterham mee'

daaraan toe zijn uitgebracht op verschillende concoursen. Dave: 'Concoursen rijden vind ik erg mooi om te doen. We zijn ieder weekend op pad. Ik vind het een uitdaging om uit ieder paard het hoogst haalbare te halen. Wij bieden de eigenaren de mogelijkheid om dat op concoursen te bevestigen. Als er dicht bij huis geen startmogelijkheden zijn, dan trek ik gewoon verder weg. Gelukkig zijn er steeds meer internationale concoursen, die naast bijvoorbeeld het internationale CSI-B ook een Youngster-tour organiseren. Dit zijn concoursen voor jonge paarden van zes en zeven jaar, die parcoursen variërend van 1.10 tot 1.25 meter kunnen lopen. Zelf rijd ik nu twee paarden in de zware tour, Morning Star (v. Damocles) een schimmel-

merrie van onszelf en Chica (v. Carnaby) van Doris en Liesette van der Aa. Op het moment dat ik ook enkele jongere paarden mee kan nemen naar een internationaal concours, wordt het voor ons interessanter om een keer wat verder weg te gaan. Zo hebben we onlangs nog in Noorwegen gereden. Gaby had ook enkele paarden bij zich en reed in de lichte tour. Een lang weekend met zijn tweeën weg brengt een hoop regelwerk met zich mee. De drie kinderen worden bij oma en oppas ondergebracht en het personeel dat thuis blijft moet worden geïnstrueerd.' Gaby: 'Meestal gaat Dave alleen naar de internationale concoursen en blijf ik hier. Ik ga dan in het weekend met andere paarden op concours. Dave en ik hebben beide onze 'eigen'

Het gezin Maarse telt drie kinderen. Dit vergt wat organisatorisch talent.

paarden. Switchen doen we eigenlijk niet vaak. Ook de handelspaarden rijd ik. Dave denkt dat een meid beter verkoopt', lacht Gaby. 'Misschien heeft hij daar wel gelijk in. Dave reed een paard al enkele weken in het 1.20 rond en niemand vroeg er naar. Ik heb hem één keer in het L gestart en er waren verschillende gegadigden voor het paard. Het bedrijf loopt gewoon zeven dagen in de week, 24 uur per dag, door. Het is een passie en je moet het doen zonder er bij na te denken. Ik wil ook absoluut niet weten wat ik per uur verdien, want ik ben bang dat ik er dan vandaag nog mee zou stoppen. Gelukkig hebben wij een hoop dingen waar we van kunnen genieten, zoals het bedrijf dat we samen opgebouwd hebben en de kinderen. Dat maakt een hoop goed. Daarnaast vind ik het leuk om iets te wensen over te houden. Dat moti-

veert je extra. De paarden van de klanten zijn de basis. Daar verdienen wij de boterham mee. Daarnaast probeer je af en toe een goed paard te vinden en op te leiden voor de handel, dat zijn de krenten in de pap. Dat geeft je de mogelijkheid om nieuwe investeringen te doen, zoals indertijd de binnenmanege en de tweede vrachtwagen. Vorig jaar hebben we het bedrijf kunnen uitbreiden met een grote open kapschuur voor opslag en ruime loopstallen voor de opfok van onze jonge paarden.'

Tien centimeter

Voor Dave ligt de passie bij de spring-sport. 'Top en subtop liggen in deze tak van sport heel dicht bij elkaar. Je blijft voor een grootdeel afhankelijk van het materiaal dat je ter beschikking hebt en

de mogelijkheden die je geboden worden. Wij draaien al jaren internationaal mee, ook al zijn dat vaak de CSI-B-concoursen. Het verschil met een CSI-A is uiteindelijk de hoogte. Een Grote Prijs op een CSI-B staat maximaal op 1.50 meter. Op een CSI-A loopt dat op tot dik 1.60 meter. Die overstap van 1.50 naar 1.60m. is moeilijk, tien centimeter maakt op die hoogte heel veel verschil. Het paard kan er overheen of niet. Op dit moment heb ik niet het paard dat makkelijk foutloos over een Grote Prijs van een CSI-A concours kan springen. Dan start ik dus niet in dergelijke rubrieken, want dan kom je buiten met vier balken en daar wordt niemand wijzer van. Ergens blijf je natuurlijk hopen dat een dergelijk paard wel eens op je pad komt en dat je de kans krijgt om hem te houden. Als je een

'Als ik ook jongere paarden mee kan nemen, wordt een internationaal concours interessanter'

paard hebt dat in de picture loopt, zijn er altijd kapers op de kust. Collegaruiters willen hem ook graag rijden en eigenaren zijn gevoelig voor grote bedragen. Grote kans dus dat je een topper weer kwijtraakt. Er zijn heel veel ruiters die jaren in de schaduw staan en ineens bekendheid bij het grote publiek krijgen door één enkel paard. Via de bekendheid kom je dan weer makkelijker aan een sponsor en krijg je een beetje meer ademruimte. Maar je moet in je achterhoofd houden dat zo'n paard misschien niet op je pad komt en dat je geen grote sponsor vindt, dan rijd je over tien jaar nog op de minder bekende concoursen. Maar dat haalt bij mij de drive om het beste uit een paard te halen niet weg. Er zijn een hoop mensen die mij voor gek verklaren dat ik een dergelijk leven wil lijden, maar ik zeg liever dat je er prettig gestoord voor moet zijn. Dat dekt de lading en klinkt minder zwaar', is de mening van Dave.

Fokkerij

Naast de springsport en het trainen van paarden op alle denkbare niveaus, zijn er ook nog enkele paarden op het bedrijf die hobbymatig worden gehouden. Het zijn de drie fokmerries van de familie Maarse. Sport en fokkerij zijn dicht met elkaar verweven. Dave en Gaby hebben inmiddels enkele hele fijne paarden kunnen fokken en opleiden. Oogappel van de fokkerij is Jourdet. Dave heeft de merrie nationaal in de sport gereden. De inmiddels veertienjarige dochter van de Westfaalse hengst Pilot uit een moeder van Cor de la Bryère is niemand minder dan de moeder van de KWPN-goedgekeurde hengst Lupicor (v. Lux). 'Lupicor was al geboren toen ik de merrie kreeg om te rijden. De eigenaar besloot na enige tijd de merrie te verkopen en ik heb haar toen overgenomen. Toen later

haar zoon werd goedgekeurd en hij het ook nog eens als springpaard bijzonder goed bleek te doen, was dat natuurlijk een enorme opsteker. Inmiddels hebben wij verschillende veulens uit Jourdet gefokt. Onder andere Lupicor II, de volle broer van Lupicor. De hengst was vorig jaar geselecteerd voor de hengstenkeuring in Westfalen, maar werd ziek. Later hebben we hem de verrichtingstest laten lopen, maar toen kampte de hengst opnieuw met allerlei kinderziektes. Inmiddels hebben we besloten dat hij zich eerst maar in de sport moet bewijzen en misschien dat we hem dan nog een keer voorstellen. Hij blijft in ieder geval voorlopig hengst. Dit jaar is Jourdet opnieuw drachtig van Lux, we hopen nu op een merrieveulen, daar zouden we de stam mooi mee voort kunnen zetten.'

Verrichtingsonderzoek

Naast Jourdet lopen er nog twee oudere dames in het weiland naast de stal. Het

zijn de inmiddels zeventienjarige dochter van de hengst Voltaire die met Gaby nationaal 1.30 meter heeft gesprongen en de negentienjarige merrie van Ramiro, die te boek staat als de moeder van het internationale springpaard Morning Star (v. Damocles) van Dave. Inmiddels bracht zij ook nakomelingen van de hengsten Andiamo en Cassantos. 'De fokkerij is kleinschalig en puur hobby, maar het zijn in mijn ogen wel interessante paarden om mee te fokken. Het zijn in ieder geval paarden waar sport in zit.'

Vorig jaar is Dave gevraagd als testruiter tijdens het verrichtingsonderzoek van het KWPN. Samen met enkele andere talentvolle springruiters moet hij de aspirant-hengsten van het KWPN testen op hun aanleg als springpaard. 'Ik was verrast toen ze mij daarvoor vroegen en vond het tegelijkertijd een uitdaging. Je beleeft het traject van de hengstenselectie nu een keer van de andere kant. Je raakt meer betrokken. Ik denk ook dat het testen van de hengsten door gastruiters een toegevoegde waarde heeft. Het geeft de commissie een nog beter beeld van wat voor vlees er in de kuip zit en uiteindelijk zijn de fokkers daarmee gediend.' <

Dave en Morning Star.

Foto: Jacob Muisen